

Parsifal (2004)

Wywołaliśmy Parsifala z odmętu średniowiecznej mitologii, nie po to, aby odtwarzać średniowieczne czasy, ale po to, aby sprowadzić deszcz.

Wywołaliśmy Parsifala, aby nam przyniósł złote naczynie, aby zdjął z nas pancerz współczesności i sprawdził, co kryje się pod nim dziś, jakie nowoczesne uczucia i pragnienia.

Wywołaliśmy Parsifala, aby zdjął z nas cierpienie, ból, niewiedzę i strach – strach przed czasem i miejscem, w którym nam przyszło żyć. Nazwaliśmy to miejsce Ziemią Jałową. Nazwaliśmy to miejsce miastem. Warszawą, Berlinem, Paryżem, Moskwą. Suchym miastem, gdzie nie ma miejsca na współczucie, gdzie zabłądziliśmy w poszukiwaniach.

Nasza praca ma wiele aspektów i warstwa fabularna przedstawienia może się wydać tylko pretekstem w docieraniu do autentycznej wrażliwości. Dwa lata temu w naszej pracy pojawiło się pytanie: 'Jakiego człowieka pragniesz zobaczyć w teatrze?'. W odpowiedzi na nie zaczęliśmy budować przedstawienie Parsifal. Teatr i człowiek.

Sztuka i rzeczywistość. Konfrontowaliśmy ze sobą te dwie płaszczyzny, zderzaliśmy brutalność z pięknem, subtelność z agresją, obojętność z zaangażowaniem, młodość z dojrzałością. Zestawiliśmy dwóch bohaterów, dwie skrajne postawy, białe z czarnym i postawiliśmy ich wobec cierpienia, jakie nosi w sobie Król-Rybak (mit). Jego ułomność okazała się symptomem naszych czasów. A jego obecność milczącym i oczekującym od wieków wołaniem o pomoc.

- **Reżyseria** Piotr Borowski
- **Zespół** Marcin Cecko, Monika Dąbrowska, Jolanta Denejko, Zbigniew Kowalski, Anna Olejnik, Piotr Piszczatowski, Marcin Szymański, Magdalena Tuka, Dawid Żakowski
- **Asystent reżysera** Gianna Benvenuto
- **Tekst** Marcin Cecko
- **Muzyka** Piotr Piszczatowski
- **Kostiumy** Zuza Krajewska Agata Nowicka
- **Scenografia** Dawid Żakowski

R e c e n z j e

Człowiek, czyli Hamlet

'Studium Teatralne to dziwna przygoda. Przyciąga siłą i natężeniem ekspresji, szczerością wypowiedzi. Pozwala odkrywać polskie szlaki teatralne, na których nie ma zbyt wielu wędrowców, wywodzące się od Grotowskiego, zawijające do Gardzienic. Odsyła do teatru jako przeżycia również antropologicznego. Pozwala rozprawiać o rytualizacji teatru, a nawet zastanawiać się nad religijnymi uwarunkowaniami przedstawienia.'

Piotr Gruszczyński

Tygodnik Powszechny, październik 2004, Polska

Hit

'... powaga, z jaką traktują swą pasję, zasługuje na szacunek. Pocierając tradycję z nowoczesnością, Hamleta z Parsifalem, stworzyli współczesną historię o poszukiwaniu tożsamości. Parsifal zostaje aktorem, bo wierzy – jak wielu przed nim – że sztuka jest nie tylko rozrywką, ale też pomaga zrozumieć świat. I jak wielu nacina się na tym boleśnie.'

Jacek Tomczuk

Wysokie obcasy, sierpień 2004, Polska
